systeem van uiterst fijne buisjes. Het zijn meest vleezige paddenstoelen met dikken steel. Een van de meest bekende, „het eekhorentjesbrood" is hiernaast afgebeeld. Zie nu eerst maar of ge plaatjes- en buisjeszwammen kunt vinden en het verschil er tusschen uduidelijk kunt maken. Als ge dan ook de Amanita's kent, zijt ge al een eindje op streek, want de Boleten zijn bijna alle eetbaar en de Amanita's zijn meerendeels gevaarlijk goedje.

H. A. A. van der Lek.

„Eekhorentjesbrood", tusschen hakhout op een walletje.

PLAGIAAT

Een duo van liefde en diefstal.

Tooneel: Met smaak ingericht vertrek van een moderne woning in een der nieuwe wijken van een groote stad. De fantasie der lezeressen en de verbeeldingskracht der lezers (als die er voor zoo'n onderwerp te vinden zijn) zijn volgens den auteur groot genoeg om hem de beschrijving van dit milieu te besparen.

Personen: Mevr. v. Vleuten, 'n jonge weduwe met allerliefst voorkomen, naar de laatste mode, doch met distinctie gekleed.

Mr. v. Welsenis, 36 jaar, knap, aangenaam uiterlijk, niet te geposeerd om vervelend te zijn, geposeerd genoeg om de aandacht te trekken.

Voor het gemak worden de personen verder met Zij en Hij betiteld.

Hij komt binnen. Zij treedt hem tegemoet. Hij vat haar hand, kust die eerbiedig en houdt ze geruimen tijd vast, als in gedachten verzonken.

Zij: „Pim zou je mijn hand willen loslaten . . . ."

Hij: „Waarom Milly ?"

Zij: „Omdat ik thee wou zetten . . . ."

Hij: „Oh, (loopt het niet al te groote vertrek in gedachten op en neer, kijkt naar de schilderijen. Zij zet zich in haar cosy corner, gereed om thee te zetten. Het geluid der kopjes en van het theegerei trekt zijn aandacht). „Lucifers ?" . . .

Zij: „Neen, dank je. (Stilte). Pim, zou je niet liever gaan zitten. 't Dreunen van je stap is zoo gevaarlijk voor m'n Chineesch porcelein... ik ben er zoo trotsch op."

Hij gaat zitten met zichtbare berusting. Stilte. Nerveusheid van Zij en Hij.

Zij: „Pim, 't viel mij zoo moeilijk . . . ."

Hij: „Wat ?"

Zij (zichtbaar ontsteld): „Heb je mijn brief niet ontvangen ?"

Hij (met overtuiging): „Zeker" . . . .

Zij (aarzelend): „Waarom vraag je dan „wat" . . . heb je hem gelezen . . . ."

Hij: „Natuurlijk!" (haalt zijn portefeuille voor den dag en haalt er een keurig briefje uit, dat hij onwillekeurig uit de enveloppe haalt).

Zij (geagiteerd): „Mag ik 't even zien . . . ."

Hij (reikt haar een briefje over).

Zij (leest het, zichtbaar gerustgesteld en daarna weer met een ernstig gezicht):

„Je gelooft niet Pim, hoeveel moeite het mij gekost heeft; 'n halven nacht had ik slapeloos doorgebracht. Je verzoek kwam zoo onverwacht . . . ja, je zult zeggen, dat ik het had moeten zien aankomen. Och, maar ik dacht er zoo weinig bij na. Ik dacht dat het alleen vriendschap was.

't Waren heusch zulke aangename uren... maar . . . 't was onverantwoordelijk van mij, die als weduwe toch niet meer geheel onvoorbereid ben, ... heusch ik geloofde dat 't alléén vriendschap was . . . . alleen vriendschap . . . en dacht niet, dat het bij jou meer kon zijn . . . 't Heeft je toch niet erg gegriefd ?"

Hij: „Och Milly, 't was mij een teleurstelling . . . ."

Zij (geroerd): „We kunnen vrienden blijven . . . ."

Hij (bijkans opgewekt): „Waarom niet . . ."

Zij (zichtbaar verlucht): „Gelukkig."

Zij: „Ik was zoo bezorgd voor je . . . ."

Hij (lichtelijk verbaasd): „Waarom ?"

Zij (lichtelijk gegriefd): „Och... ik dacht..."

Hij: „Dat ik 'n domme streek zou uithalen ? . . . Neen, heb maar geen angst. 'k Heb het altijd verkeerd gevonden van mijn medelotgenooten, leden van de allerdomste sekse, die op de wereld bestaat, om niet van het noodlot te aanvaarden, 't beste wat er naar omstandigheden van te krijgen is. Waarom zou ik je vriendschap niet nemen, wanneer je mij je liefde niet geven *kunt* (nadruk op dit woord). Je hadt toch niet verwacht, dat ik als een geknakte bloem zou neerzitten, troosteloos, verslagen."

Zij (ietwat weinig enthousiast): „Neen . . . ."

Hij: „Of dat ik van hartzeer zou wegkwijnen ? (opgewekt). Wil je gelooven, Milly, dat ik gisteravond na ontvangst van je brief, geen uur later, met smaak gesoupeerd heb, (verzachtend) ik kon 't zelf haast niet begrijpen . . . ."

Zij (met moeite 't gepiqueerde in haar stem bedwingend): „Ik feliciteer je . . . ."

Hij (dat gepiqueerde totaal negeerend): „Ik had reden voor mijn opgewektheid. Want de vriendschap, die je mij zoo goedhartig aanbood, die hulp en die steun, kunnen mij zoo goed te pas komen. Een vrouw ziet zoo scherp . . . vooral als 't leden van haar eigen kunne betreft."

Zij: „Hm . . . ."

Hij: „Je doet zoo verbaasd. Je gelooft toch niet, dat ik altijd ongetrouwd zal blijven ? (overredend) Dat zou je toch niet willen, nadat je mij hebt gezegd, wat in je brief stond."

Zij (met een allerliefst boos trekje): „Déjà !"

Hij (z'n verruktheid om dat trekje heel moeilijk verbergend): „Och, Milly, zeg dat nog eens, dat „déjà" ! Verrukkelijk, de beste comédienne, de grootste diplomaat zou je dat niet verbeteren."

Zij: „Och scherts zóó niet . . . . (zich zelf dwingend heel gewoon te doen): Ik wil je heusch heel graag helpen."

Hij: „Willen wij eens samen zoeken . . . Wat denk je van Jeanne Lamée ?"

Zij (met overtuiging): „Pim, je wilt toch, dat ik belang stel in je levensgeluk, in je waar geluk . . . . ?"

Hij (serieus): „Natuurlijk !"

Zij: „Nu, laat ik je dan eens raad geven. Je weet, ik spreek heel ongaarne kwaad van mijn vrouwelijke kennissen, (hyperserieus) maar Jeanne Lamée . . . als er op de heele wereld geen enkele andere vrouw meer was, dan nog zou ik zeggen: neen . . . . neen . . . . neen . . . ."

Hij: „Loekie van Gasteren . . . ."

Zij: „Veel te jong."

Hij: „Do van Welderen . . . ."

Zij: „Veel te oud."

Hij: „Bob van Gelder . . . .

Zij: „Veel te mager."

Hij: „To Sprangeren . . . ."

Zij: „Veel te dik."

Hij (met een zucht): „Je bent niet gemakkelijk te voldoen."

Zij: „Maar je zei me toch, dat het in ernst om je levensgeluk ging."

Hij (alsof hij het gesprek op iets anders wil brengen): „Ben je onlangs op de tea van je tante Belderstein geweest ?"

Zij (niet begrijpend, waar hij heen wil, maar zijn luchtig omslaan van het gesprek volgend): „'t Was een glorie voor tante; zooveel jeugdige bloemen . ."

Hij (doende alsof hij 't zonder erg zegt en daardoor zich blootgevend): „Wie was dat nieuwe kennisje met het petit-gris bont en die groote touffe viooltjes ?"

Zij (scherp): „Je gezicht schijnt goed te zijn ('t water in de bouilloir kookt over; gilletje) „O wee, 't water . . . ." (een beetje nerveus) „Thee ? . . . ."

Hij: „Ja, graag."

Zij: „Met melk of met citroen en rum ?'

Hij: „Met melk . . . ."

Zij: „Ik dacht, dat je geen bontsoorten uit elkaar kende ?"

Hij: „Je bedoelt . . ."

Zij: „En onechte bloemen onuitstaanbaar vond."

Hij (verwonderd): „Onechte . . . ."

Zij: „Je thee wil je met citroen . . . ?"

Hij: „Neen, met melk . . . ."

Zij: „O, pardon . . . . (schenkt geagiteerd 'n kopje in).

„Dus droeg ze petit-gris en een touffe met viooltjes, zoo . . ." (geeft hem een kopje).

Hij (proeft, kijkt in 't kopje, met moeilijk verholen spot): „Milly . . . er zit geloof ik wel melk, wel rum en wel citroen in, maar geen thee."

Zij (gegeneerd): „Och, hoe dom, hoe dom." (wil het kopje nemen).

Hij (zet het kopje vlug op tafel en pakt haar uitgestoken handje, dat hij aan zijn mond brengt, terwijl hij naderbij komt en voor haar knielt).

Zij (met allerliefst gespeelde verontwaardiging, waaraan de lezeres en zelfs de lezer bij 't aanschouwen niet geloofd zouden hebben): „Mijnheer Van Welsenis, wat doet U, hoe durft U na mijn brief . . ."

Hij: „Milly, na de twee brieven . . . ."

Zij (met 'n gilletje): „Dus heb je toch de twee brieven ontvangen . . . ."

Hij: „Ja, den eenen met het „niet mogelijk" net zoo goed als dien met het „hoe heerlijk".

„En toen ik dien laatsten gelezen had, begreep ik dat de eerste niet waar kon zijn (innig, een zieletoestand die blijkbaar bij de partner weerklank vindt, ten minste naar zijn houding en blikken te oordeelen) domme, domme lieveling."

Zij: „En vond je mij geen onmogelijk schepsel . . ."

Hij: „Hoe zou ik jou 'n onmogelijk schepsel kunnen vinden . . ."

Zij: „Toch moet ik je een opheldering geven. (ernstig) „Ik wil niet dat je mij voor een geraffineerde coquette houdt. (Hij protesteert). Ik kon 't met mij zelf niet eens worden en ik schreef achter elkaar de twee brieven, die, hoe verschillend ook, toch een afspiegeling waren van mijn gemoedsstemming. . . . en ik wist niet, welken ik verzonden had."

Hij: „Gelukkig ken ik je beter. (Hij staat op en kust haar).

Zij (na eenigen tijd): „Wat zullen de lezeressen en lezers van Panorama nu wel zeggen ?"

Hij: „Och, dat het heele stukje bijna letterlijk in Harpers Monthly heeft gestaan en dus feitelijk plagiaat is."

Zij: „Misschien hebben ze 't heelemaal niet gemerkt. 't Is voor den vertaler te hopen !"

Gordijn zakt.

Voor de gevolgen aansprakelijk:
L. E. KOS.

IRAÏL GADESCOV.

De bekende, in de pers zeer gunstig beoordeelde klassieke danser Iraïl Gadescov zal in het a.s. seizoen met medewerking van Charles Heynen, zanger-componist, een aantal soirées geven in ons land, daartoe geëngageerd door het Concert- en Theaterbureau De Haan. Iraïl Gadescov was geruimen tijd premier danseur classique van de Metropolitan Opera House, waar zijn door hem zelf op muziek van Beethoven, Chopin, Dvorak, Liszt e.a. ontworpen dansen, zijn edel gebaar en prachtige houding, veel geestdriftige bewondering ondervonden. Oorspronkelijk van plan om slechts zijn vacantie in Holland door te brengen, kwam hij hierheen met de „Noordam". De ramp, die dit schip toen trof, deed hem echter besluiten zich voorloopig niet aan den gevaarvollen terugtocht naar Amerika te wagen, doch eenigen tijd hier te blijven.

Het gezonde besef van vooruitgang, dat de mensch noodig heeft, om zich krachtig en gelukkig te voelen, is niet gelegen in het begeerig jagen naar een hoogeren rang of stand; maar in het van lieverlede zich bekwamen in, en het nauwgezet volbrengen van de levenstaak, die wij hebben gekozen, of welke de omstandigheden ons hebben opgelegd.

J. Ruskin.